

Arrest

nr. 219 914 van 16 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ABDUL
Olivetenvest 21
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat P. MAERTENS *loco* advocaat A. ABDUL en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 20 december 2009 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 21 december 2009 om internationale bescherming. Op 29 oktober 2010 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen, afdeling Mechelen, van 9 augustus 2017 wordt verzoeker wegens het plegen van de misdaad van verkrachting op de persoon van een kind boven de volle leeftijd van veertien jaar en beneden die van zestien jaar veroordeeld tot (onder meer) een gevangenisstraf van 38 maanden.

1.3. Bij schrijven van 19 september 2017 verzoekt de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal om de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus in te trekken op basis van artikel 49/2, § 4, tweede lid, en artikel 55/4, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) omwille van de hierboven aangehaalde veroordeling.

1.4. Bij een per drager aan verzoeker betekende brief van 11 oktober 2017 roept de commissaris-generaal verzoeker op voor een persoonlijk onderhoud omwille van een nieuw element in verband met zijn subsidiaire beschermingsstatus. Op 8 november 2017 wordt verzoeker hierover gehoord in de gevangenis van Mechelen.

1.5. Op 17 november 2017 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Afghanistan, meer bepaald uit het district Deh Bala in de provincie Nangarhar. U verklaarde bij aankomst in België minderjarig te zijn. U bent een Psthoun van etnische origine. U stelde dat u in uw regio in conflict kwam met een persoon, M. (...) genaamd, nadat uw broer de dieren op diens gronden had laten grazen. U en uw vader zouden daarop deze man hebben bedreigd. U dreigde hem aan te geven bij de Amerikaanse soldaten als zijnde een ‘Talib’. Deze persoon was immers een religieuze man die les gaf in de plaatselijke moskee. Een tijdje later werd M. (...) effectief gearresteerd door Amerikaanse soldaten. Nochtans zouden jullie hem niet hebben aangegeven. De familie van deze persoon vluchtte weg uit de regio. Nadien kregen u en uw familie vanwege deze persoon bedreigingen en even later werd uw vader door de Taliban opgepakt. U en uw familie reisden daarop naar Jalalabad waar u verbleef bij een neef van uw vader. Omdat u vreesde hetzelfde lot te moeten ondergaan als uw vader, besloten de neven van uw vader dat u het land beter zou verlaten. U reisde na een verblijf van vier of vijf dagen in Jalalabad illegaal naar Europa. Op 16 augustus 2008 werden in Griekenland uw vingerafdrukken genomen en op 21 december 2009 vroeg u asiel aan in België. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een identiteitsbewijs (“taskara”) neer.

Op 29 oktober 2010 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door u beweerde problemen met de Taliban. Gezien uw afkomst uit het district Deh Bala (provincie Nangarhar) kreeg u wel de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 9 augustus 2017 werd u door de Correctionele rechtbank te Antwerpen, afdeling Mechelen, veroordeeld tot een gevangenisstraf van 38 maanden wegens verkrachting van een minderjarige boven de leeftijd van 14 jaar en onder de 16 jaar.

Op 20 september 2017 ontving het CGVS een brief waarin de Dienst Vreemdelingenzaken de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus te evalueren en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Op 8 november 2017 werd u door een medewerker van het CGVS gehoord in de gevangenis van Mechelen. U bevestigt dat u veroordeeld werd voor het verkrachten van een minderjarige. U stelt dat u uw beschermingsstatus dient te behouden omdat u niet naar Afghanistan kan terugkeren. Ten eerste verwijst u naar de algemene situatie in het land. U heeft het over de aanwezigheid van de Taliban en Daesh en over de vele incidenten en bomaanslagen. Ten tweede kan u niet naar Afghanistan terugkeren omdat u hier veroordeeld bent voor verkrachting. U stelt dat een vriend dit nieuws op Facebook postte en dat dorpelingen, autoriteiten en Taliban mogelijks op de hoogte zijn van wat u hier heeft gedaan. U meent dat u hiervoor zal worden gestenigd. Tot slot verwijst u ook nog eens naar uw eerder ongeloofwaardig bevonden problemen met ene M. (...) die tot de Taliban zou hebben behoord.

B. Motivering

Op 29 oktober 2010 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was ingegeven door de vaststelling dat in uw regio van herkomst een reëel risico bestaat op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, uw status heden moet worden ingetrokken.

Artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4 §§1 of 2 uitgesloten had moeten zijn.

Artikel 55/4, § 1 c) stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald een vonnis van de Correctionele rechtbank te Antwerpen, afdeling Mechelen, van 9 augustus 2017. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het in kracht van gewijsde gegane vonnis van 9 augustus 2017. Uit dit vonnis van 9 augustus 2017 blijkt dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 38 maanden wegens verkrachting van een minderjarige boven de leeftijd van 14 jaar en onder de 16 jaar in de nacht van 5 op 6 februari 2017. U werd tevens gedurende vijf jaar uit de in artikel 31 van het Strafwetboek genoemde rechten ontzet. De Correctionele rechtbank te Antwerpen, afdeling Mechelen, achtte de feiten die u ten laste werden gelegd als bewezen en oordeelde (zie pagina 2 van het vonnis): "De feiten zijn ernstig en getuigen in hoofde van beklaagde van een absoluut gebrek aan normbesef en aan respect voor seksuele integriteit van een minderjarige. Beklaagde heeft schaamteloos misbruik gemaakt van een jong en weerloos meisje om aan zijn eigen seksuele lusten te kunnen voldoen. Het is noodzakelijk beklaagde een strenge straf op te leggen om hem het ontoelaatbare van zijn gedrag te doen inzien."

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u op 9 augustus 2017 veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de subsidiaire beschermingsstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

U werd op 8 november 2017 gehoord door het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van uw status niet rechtvaardigen.

Gevraagd waarom u de vluchtelingenstatus dient te behouden, verwijst u in de eerste plaats naar de algemene situatie in Afghanistan (CGVS, p.3). Verder stelt u niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren omdat u hier veroordeeld werd voor het verkrachten van een minderjarig meisje. U vreest dat dorpelingen, opstandelingen of autoriteiten in Afghanistan u hiervoor met de dood zullen bestraffen (CGVS, p.3). Op het einde van het gehoor verwijst u ook nog eens naar het asielmotief dat u tijdens uw asielprocedure uiteenzette, met name het probleem dat uw familie met een persoon genaamd M. (...) zou hebben gekend (CGVS, p.9). Deze gegevens werpen op zich echter geen ander licht op de motieven om uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken. Ze doen immers geen afbreuk aan de vaststelling dat u definitief veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf. Dit wordt wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het Belgisch grondgebied (cf. infra).

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In deze dient te worden opgemerkt dat, gezien de eerdere vaststelling dat uw asielaansluiting bedrieglijk is, het niet aannemelijk is dat u bij een terugkeer naar Afghanistan de genaamde M. (...) en zijn kornuiten van de Taliban dient te vrezen. Dat u om die reden bij een terugkeer naar Afghanistan het slachtoffer

van foltering of van een onmenselijke of vernederende behandeling dreigt te worden, is niet aannemelijk.

Wat betreft uw beweerde vrees als zou uw veroordeling in België tot eventuele represailles in Afghanistan kunnen leiden, dient te worden opgemerkt dat u dit op geen enkele manier concreet heeft weten te maken. U beweert dat een vriend het nieuws van uw veroordeling op Facebook postte maar moet een tijdlang denken vooraleer u zich zijn voornaam kan herinneren (CGVS, p.5). Zijn volledige naam kent u overigens niet (CGVS, p.5, 6). Voorts gevraagd of u over aanwijzingen beschikt dat er iemand in Afghanistan op de hoogte is van uw veroordeling in België, blijkt dat niet het geval. U zegt dat u geen contact heeft of geen bezoek ontvangt, hoewel u tegelijk ook wel aangeeft dat u wel telefoneert met enkele vrienden (CGVS, p.8). Ook als u gevraagd wordt waar op Facebook het CGVS het bewuste artikel over uw veroordeling kan nalezen, kan u daar geen antwoord op formuleren. Er kan niet anders dan worden vastgesteld dat u uw beweerde vrees baseert op veronderstellingen die u op geen enkele manier hard maakt.

Voorts wil het CGVS nog wijzen op informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat in Afghanistan het niet zozeer de verkrachter maar wel de verkrachte vrouw is die veelal gevisieerd wordt. Een rapport van Human Rights Watch citeert een onderzoek dat in 2008 gevoerd werd en waaruit bleek dat 87% van de Afghaanse vrouwen ooit te maken kreeg met fysiek geweld, verkrachting, gedwongen huwelijk of ermoord. Het rapport spreekt ook van "a culture of impunity towards perpetrators of rape". Recentere berichtgeving van 2016 geeft aan dat de situatie er niet op verbeterd is (artikel "Shocking status women in Afghanistan", eveneens aan het dossier toegevoegd). Dat u zich de rol van slachtoffer toedicht, is in dergelijke context eerder grotesk te noemen.

Er kan dan ook worden geconcludeerd dat u op basis van uw verklaringen in dit verband geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 a en b van de vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

Wat de algemene veiligheidssituatie in uw regio van herkomst betreft is het CGVS van oordeel dat u zich kan onttrekken aan dit risico door u in Jalalabad te vestigen. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat

elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke

infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asiëlzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers, u bent een volwassen alleenstaande man. U bent zowel het Dari als het Pashtou, de twee officiële landstalen, machtig (CGVS, p.6). U liep naar eigen zeggen zes jaar school in Deh Bala en bent geletterd (CGVS, p.6). In België volgde u met succes een opleiding sanitair. U was actief als interim in meerdere bedrijven. U was ook aandeelhouder van een nachtwinkel in Mechelen (CGVS, p.6-7). Uw beroepsgerichte opleiding en werkervaring kunnen uw zoektocht naar werk in Jalalabad bespoedigen. Verder blijkt uit het dossier dat u reeds vertrouwd bent met de stad Jalalabad. U zegt dat u daar veelvuldig geweest bent (CGVS, p.5). Bepaalde delen van de stad zegt u erg goed te kennen (CGVS, p.5), u verklaart ook vrienden te hebben in de wijk Joy Haft. U zou die vroeger geregeld hebben ontmoet, via die vrienden zou u ook het Dari hebben aangeleerd (CGVS, p.6). Er mag ook worden verondersteld dat u er familie heeft wonen. U vermeldde tijdens een eerder gehoor de aanwezigheid aldaar van neven van uw vader en van een oom aan moederszijde (CGVS, 28 september 2010, p.4, 5, 11). Heden verklaart u dat die mensen daar niet meer wonen, al slaagt u er niet in te verduidelijken wanneer of waarom ze dan zouden zijn vertrokken (CGVS, p.4, 7), wat toch zeer opmerkelijk is en doet vermoeden dat ze nog steeds in Jalalabad verblijven. Het CGVS merkt voorts op dat u opvallend vage verklaringen aflegt over de verblijfplaatsen van uw familieleden. U zegt niet te weten waar uw broers zouden zijn (CGVS, p.3) en u beweert ook niet te weten waar uw gehuwde zussen wonen (CGVS, p.3, 4). U verklaart voorts dat uw vader enkele jaren geleden kwam te overlijden (CGVS, p.3), terwijl u wat later niet meer zeker bent van zijn dood en verklaart dat u er geen informatie over heeft (CGVS, p.9). Dat uw familie eveneens in Jalalabad verblijft, kan gezien uw bizarre verklaringen geenszins worden uitgesloten. Uw opleidingsniveau, uw talenkennis, uw werkervaring, uw kennis van de stad Jalalabad, de aanwezigheid van vrienden en wellicht ook van familie aldaar, maken dat u er over een redelijk vestigingsalternatief kan beschikken.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde

woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd waarom u zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen, verwijst u nogmaals naar uw vrees om te worden gestenigd omwille van uw veroordeling voor verkrachting (CGVS, p.5). Zoals hierboven aangetoond, heeft u dit asielmotief niet aannemelijk gemaakt en vormt het dan ook geen ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Rekening houdend met het bovenstaande is het CGVS van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Afghanistan. Een verwijderingsregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in samenhang met de formele motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Op basis van het misdrijf, gepleegd door verzoeker, is verweerder, overeenkomstig artikel 55/5/1, §2 in juncto artikel 55/4, §1, overgegaan tot de intrekking van het subsidiaire beschermingsstatuut van verzoeker.

Artikel 55/5/1, §3 van de Vreemdelingenwet legt de verplichting aan verweerder op om een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van dergelijke beslissing met de artikelen 48/3 en 48/4 wanneer hij de subsidiaire bescherming intrekt.

Het door verweerder in de bestreden beslissing verstreken advies toont aan dat het intrekken van het subsidiaire beschermingsstatuut verantwoord is en dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker is van mening dat verweerder, door de gevaarlijke situatie in Afghanistan te minimaliseren, artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Immers, het EASO Rapport van november 2016 bewijst het tegendeel.

In het voormelde Rapport werd de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en in Nangarhar (provincie waarvan verzoeker afkomstig is) in het bijzonder omschreven.

Naast de aanwezigheid van de Taliban, zijn IS-strijders sinds januari 2015 ook in de provincie Nangarhar, via Pakistan, aangekomen. Verschillende gevechten tussen IS-strijders, de Taliban en de regering zijn uitgebroken. De eerstgenoemden slaagden erin zich in de provincie te vestigen. Sedert hun aankomst beleeft de provincie Nangarhar gruwelijke tijden (EASO Rapport p. 113).

De voorbije twee jaren heeft de provincie van verzoeker ongeveer 2000 veiligheidsincidenten gekend waarvan 92 in zijn dorpje Deh Bala (verzoeker verwijst naar de tabel van incidenten die in de EASO Rapport op pagina 113 werd gegeven).

Zelfs het TOLONews (een Afghaanse nieuws kanaal) heeft aangegeven dat de provincie Nangarhar de meest gewelddadige provincie van Afghanistan was in 2016 (EASO Rapport p. 114).

Niettemin beweert verweerder in de bestreden beslissing dat verzoeker, indien de veiligheidssituatie in zijn regio gevaarlijk wordt, naar Jalalabad kan vluchten om aan het geweld te ontsnappen. Verweerde is uit het oog verloren dat Jalalabad zelf een doelwit is voor de jihadistische groeperingen die in het oosten van het land actief zijn.

Om een overzicht te geven over de veiligheidsincidenten die de voorbije maanden hebben plaatsgevonden in Jalalabad, verwijst verzoeker naar het volgende:

"In the provincial capital Jalalabad in October 2015, a remote-controlled IED exploded against a minibus carrying staff of Afghanistan's Independent Human Rights Commission (AIHRC), killing two human-rights workers and injuring six others. A plane crash in the same month killed 11 people, including service members of the United States. The incident took place at Jalalabad airport. The Taliban claimed responsibility for the incident, stating via social media that it shot down the plane. In December 2015, five people were killed by a suicide bomb in Jalalabad. This happened during the detention of Russian-speaking people who, according to an official source, were planning to join IS. Among the detained were five men, one female and three children. In January 2016, 13 civilians were killed and 14 others were injured in a suicide attack in Jalalabad City. The Afghan security forces killed two gunmen following a suicide bomb attack near the Pakistani consulate. According to a high-ranking Afghan official, seven Afghan servicemen were killed during the incident, and seven others were injured. It was stated that three civilians were also injured. IS claimed responsibility for the attack which took place in January 2016. In March 2016, a suicide bomber detonated a vehicle filled with explosives outside the entrance of the Indian consulate in Jalalabad, killing two people and injuring 19 others. In July 2016, two civilians were killed and 17 others wounded in a suicide attack in Jalalabad City. In August 2016, three people playing sports were injured in a landmine blast in Jalalabad" (EASO Rapport p. 114).

Naast het bloedige geweld dat zich in het oosten van Afghanistan en in het bijzonder in de provincie van verzoeker afspeelt, zijn er verschillende evacuatiegevallen geregistreerd in de regio als gevolg van de gevechten tussen de regering aan de ene kant en de jihadistische groeperingen aan de andere kant.

Zodoende is verzoekers regio niet veilig zoals verweerder beweert. Zelfs Jalalabad, de plaats waar verzoeker zich kan verschuilen indien het nodig is volgens verzoeker, is onveilig. Verzoekers leven zou daar ongetwijfeld gevaar lopen in geval van terugkeer.

De bewering van verweerder dat de bestreden beslissing verenigbaar is met artikel 48/4 is derhalve onrechtmatig. Verweerder schendt hiermee de voormelde artikel.

Verweerder schendt tevens de materiële motiveringsplicht. Immers, verweerder moet zich bij het nemen van zijn beslissing steunen op feiten waarvan het bestaan werkelijk en concreet is. De hogervermelde Rapport toonde echter aan dat de veiligheidstoestanden in verzoekers regio alles behalve veilig zijn. De feiten waarop verweerder zich steunde, stemmen dus niet met de werkelijkheid. De materiële motiveringsplicht wordt dan ook geschonden."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 20 maart 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij met de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 25 februari 2019 en met referenties naar het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van UNHCR van 30 augustus 2018, het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017, p. 1-68 en 195-201, en de update van mei 2018 van dit rapport, p. 1-24 en 111-118, en de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018, p. 1, 71-77, 87 en 98-110.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De formele motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De formele motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 55/4, § 1, c), van dezelfde wet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aan verzoeker op 29 oktober 2010 toegekende subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken omdat (i) verzoeker werd veroordeeld voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet, nu uit een vonnis van 9 augustus 2017 blijkt dat hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 38 maanden en tot ontzetting van de in artikel 31 van het Strafwetboek genoemde rechten wegens verkrachting van een minderjarige boven de leeftijd van 14 jaar en onder de 16 jaar in de nacht van 5 op 6 februari 2017 en omdat (ii) de redenen die verzoeker aanbracht tot behoud van zijn status een behoud van de hem eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus niet kunnen rechtvaardigen. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat verzoeker mag worden teruggeleid naar Afghanistan, nu hij in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt en dat een verwijderingsmaatregel dus verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, en § 3, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;”

Artikel 55/5/1, § 3, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

De bestreden beslissing bestaat dus uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

2.3.3.1. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig deze bepaling trekt de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus in onder meer ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, § 1, c), uitgesloten wordt of had moeten zijn. Dit is het geval wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een vreemdeling een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Te dezen betwist verzoeker niet dat hij op 9 augustus 2017, bij vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen, afdeling Mechelen, veroordeeld werd tot (onder meer) een gevangenisstraf van 38 maanden wegens het plegen van de misdaad van verkrachting op de persoon van een kind boven de volle leeftijd van veertien jaar en beneden die van zestien jaar. Verzoeker betwist evenmin dat de correctionele rechtbank te Antwerpen, afdeling Mechelen, hierbij overwoog dat de feiten ernstig zijn en in zijn hoofde getuigen van een absoluut gebrek aan normbesef en aan respect voor de seksuele integriteit van een minderjarige, dat hij schaamteloos misbruik heeft gemaakt van een jong en weerloos meisje om aan zijn eigen seksuele lusten te kunnen voldoen en dat het noodzakelijk is om hem een strenge straf op te leggen om hem het ontoelaatbare van zijn gedrag te doen inzien.

In navolging van de commissaris-generaal is ook de Raad van oordeel dat uit het geheel van de voorgaande vaststellingen blijkt dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen enkel argument aan om deze beoordeling te weerleggen of te ontcrachten.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker ook de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven over de redenen die hij aanbracht tot behoud van zijn subsidiaire beschermingsstatus volledig ongemoed laat:

“Gevraagd waarom u de vluchtelingenstatus dient te behouden, verwijst u in de eerste plaats naar de algemene situatie in Afghanistan (CGVS, p.3). Verder stelt u niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren omdat u hier veroordeeld werd voor het verkrachten van een minderjarig meisje. U vreest dat dorpelingen, opstandelingen of autoriteiten in Afghanistan u hiervoor met de dood zullen bestraffen (CGVS, p.3). Op het einde van het gehoor verwijst u ook nog eens naar het asielmotief dat u tijdens uw asielprocedure uiteenzette, met name het probleem dat uw familie met een persoon genaamd M. (...) zou hebben gekend (CGVS, p.9). Deze gegevens werpen op zich echter geen ander licht op de motieven om uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken. Ze doen immers geen afbreuk aan de vaststelling dat u definitief veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf. Dit wordt wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het Belgisch grondgebied (cf. infra).”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoed worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2, 1°, *iuncto* artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet terecht besloten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker.

2.3.3.2. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 55/5/1, § 3, van de Vreemdelingenwet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, § 1, of § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet dient te worden ingetrokken, een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoeker inhoudelijke argumenten aanvoert tegen het door de commissaris-generaal verstrekte advies, wijst de Raad erop dat, hoewel dit advies in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als *instrumentum* voorkomt, het te onderscheiden is van die beslissing

als *negotium*. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Het advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt dan ook geen aanvechtbare rechtshandeling (*cf.* RvS 24 mei 2016, nr. X).

Het voorwerp van onderhavig beroep dient zich te beperken tot de beslissing tot intrekking van de initieel aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, *iuncto* artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet. Een nieuwe beoordeling van de initiële weigering van de vluchtelingenstatus en/of de verklaarde actuele nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet kan dus niet het voorwerp uitmaken van huidige beroepsprocedure.

2.3.4. Gelet op het voorgaande, dient de intrekking van de aan verzoeker op 29 oktober 2010 toegekende subsidiaire beschermingsstatus te worden bevestigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN